

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ธรรมมีหรือไม่มี

เมื่อวานนี้วันที่ ๗ ทองคำได้ ๔ บาท ๗๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๘๒ ดอลลาร์ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ๒,๗๕๐ กิโล รวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๗๕๙ กิโล ครึ่ง

เข้าพรรษาปีนี้หยุดถึง ๔ วัน เป็นโอกาสให้พี่น้องชาวพุทธเราได้เที่ยวแสวงหาบุญหากุศลตามวัดต่าง ๆ ทั่ว ๆ ไปตามอริยาคัยเป็นเวลาตั้ง ๔ วัน เรียกว่าเต็มเม็ดเต็มหน่วย วันนี้ก็จะพากันกลับ ตั้งแต่วันที่ ๕ มา ๕-๖-๗-๘ วันนี้ วัดต่าง ๆ ที่อยู่ในป่าในเขาก็ได้ไปทั่วถึงกัน เพราะมีเวลาหลายวัน วันนี้ไปวัดนี้ ๆ วันหน้าไปวัดนั้น ๆ จนทั่วถึงกันหมด อยู่หลายวันนี่นะ ถ้าอยู่เพียงวันเสาร์วันอาทิตย์นี้ไม่ทั่วถึง

นี่มันอะไรเหมือนหวัดอยู่เรื่อยนะ มันเป็นมาหลายปีแล้ว เราก็ไม่ค่อยสนใจกับหมอกับอะไร มันเป็นของมัน พุดจนเสียงเหมือนคนเป็นหวัด มันมีน้ำมูกมีอะไรแทรกนิด ๆ หน่อย ๆ ตลอดมา น่าจะได้ ๔ ปีแล้ว มันก็ไม่เห็นแสดงอะไรรุนแรงขึ้นมา เป็นอยู่อย่างนี้เรื่อย ๆ เราก็ปล่อยมันไปเรื่อยไม่ค่อยสนใจ ใช้ไปเรื่อย ๆ อะไรยังเหลืออยู่ใช้ไป อะไรขาดไปก็ปล่อยไป อะไรยังเหลือใช้ไป ๆ หมดโดยสิ้นเชิงแล้วฝั่งเลย

นี่พี่น้องทั้งหลายฟังซิ การปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า ธรรมมีหรือไม่มีฟังเอามีแต่กิเลสเหยียบหัวธรรมเวลานี้ ธรรมไม่มีบ้างเธอ ต้องประกาศให้ทั้กันมีน้ำหนักร่วมกัน เวลากิเลสมันทับหัวใจเรามีแต่กองทุกข์นะ ใจดวงนี้ฟังให้ดีนะ เวลากิเลสมันมีอำนาจ มันเหยียบมันทับถมหัวใจ ยืนเดินนั่งนอนหาความสุขไม่ได้ แต่ติดดินด้วยความตะเกียกตะกาย เวลาได้มามีแต่ความทุกข์ความหมดหวัง แล้วก็ยังหวังไว้อีก กิเลสวางตาข่ายเครื่องล่อเอาไว้โดยเราไม่เห็น มันไม่ให้เห็นนะโทษข้างหลัง มันหลอกไปข้างหน้า ๆ เรื่อย พอเอาธรรมจับมันเห็นตลอดเลย นี่พี่น้องทั้งหลายทราบไหมว่าธรรมมีหรือไม่มี ธรรมจับกิเลสจับอย่างนั้นละ กิเลสบนหัวใจสัตว์

เราบำเพ็ญธรรมก็เริ่มต่อต้านกัน ๆ อื้อ พุดแล้วเราสลดสังเวช เวลากิเลสมีกำลังมาก แหม ไปที่ไหนหาความสุขไม่ได้ ที่มันถึงใจจริง ๆ ถึงขนาดเอาชีวิตแลกกัน สำหรับชีวิตของหลวงตาวันนี้ก็คือจิตเสื่อม ถึงใจจริง ๆ นะ ถ้าหากสมมุติว่ามาเสื่อมอีกคราวนี้ หลวงตาบ๊วคงตายแล้วในครั้งนั้นนะ มันจะเข้ากันได้กับพระโคธิกะ เพราะมันถึงใจจริง ๆ ความทุกข์ จิตเสื่อมนี้ทุกข์มากนะ เวลามันไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรก็เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ ความสุขความทุกข์ก็พอ ๆ กันไป ทีนี้เวลามาได้ธรรมคือความสงบสมาธิครองใจเท่านั้น มันเป็นความสุขเหนือ ๆ อะไรขึ้นไปหมดเลยบรรดาที่เราผ่านมา แต่ครั้งนี้แล้ว

เพราะเราไม่รู้จักรักษา มันก็ค่อยเสื่อมไป ๆ พาดลงไปเสียจนกระทั่งปีกว่า เสื่อมไปหมด เดือนพฤศจิกายนนี้ เมษาปีหน้า ก็เดือนคิวดูชิ นี่เสื่อมอยู่เต็มเหนียว ทุกข์เต็มเหนียว ๑ ปีกับ ๕ เดือน โอ๊ย ไม่ลืมในชีวิตนี้นะ

เวลาจิตเสื่อมมันสร้างความทุกข์ให้เรา พอเสื่อมจากธรรมเท่านั้นความสุขในธรรมหายไปด้วยความเสื่อมหมด เหลือแต่กองทุกข์ที่กิเลสมันทับถมโจมตีนี้ โธ อยู่ที่ไหนหาความสุขไม่ได้นะ นี่ละเราถึงได้เห็นในหัวใจของเรา ออกมาแจ้งให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ออกมาจากนี้เลยประจักษ์ เวลาสูกิเลสที่ว่าน้ำตาร่วงสู้มันไม่ได้ นั่น ก็เป็นอีกอันหนึ่ง ที่มันสูมอยู่ภายในตลอดเวลา เพราะความเสียดายความสุขความสบาย เหมือนกับว่ามันเล็ดมันเลออยู่ภายในนั้นแหละ ชั้นนี้ก็เล็ดเลอในชั้นนี้ ให้รีบเร่งบันเทิง พออันนี้เสื่อมลงไปมีแต่ไฟเผา สูมอยู่ตลอดเหมือนไฟไหม้กองแกลบ อยู่ไหนหาความสบายไม่ได้ โธ ทุกข์มากจริง ๆ นะ ปีกับ ๕ เดือนไม่ลืม

นี่ละความทุกข์มากก็เพราะว่าเราเสียดาย ความเสียดายนี้ ตะเกียกตะกายด้วยความเพียรขนาดไหนมันก็ไม่ได้มา ๆ ถ้าเราจะเทียบเป็นอุปมาให้ทราบก็คือว่า เหมือนคนที่ม่เงินแสนเงินล้าน แต่ก่อนก็ธรรมดาเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป ความสุขความทุกข์เหมือนกัน เพราะฐานะขนาดเดียวกัน ความสุขความทุกข์ก็ไม่มาก อยู่ ๆ ก็มาได้เงินเป็นล้าน ๆ มาครองหัวใจ ภูมิใจกับเงินล้านนั้นอยู่ด้วยสมาธิประเภทนี้ ที่นี้อยู่ ๆ สมาธิเสื่อมไป เหมือนกับว่าเงินเป็นล้าน ๆ นั้นถูกล่มจมลงด้วยเหตุการณ์อันใดอันหนึ่ง แม้เงินจะมีอยู่ติดบ้านติดเรือนหรือติดธนาคารเป็นแสน ๆ ก็ตาม จิตจะไม่มาอยู่เงินที่ตกค้างเหลืออยู่นี้เป็นแสน ๆ มันจะไปอยู่ที่ความล่มจมเป็นล้าน ๆ นั้น นั่นละความทุกข์ไปอยู่ที่นั่น

เงินนี้ถึงจะมีก็เหมือนไม่มี มันไปอยู่ในไหนหมดความทุกข์แสนสาหัส แต่ก่อนไม่ได้ทุกข์ เราไม่มีสมาธิเราก้ธรรมดาเหมือนโลก พอได้อันนี้ขึ้นมาแล้วมันเป็นความผาสุกเย็นใจ รื่นเริงพูดไม่ถูก แล้วก็เสื่อมไปเสียต่อหน้าต่อตา โอ้อโฮย ทุกข์มากนะ ทุกข์จริง ๆ จนกระทั่งว่าสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ทุกวันนี้ะ ไม่ใช่ธรรมดา จึงหาอุบายวิธีการตั้งแผนใหม่ขึ้นมาด้วยคำบริกรรมภาวนา เอาพุทโธติดเลย พยายามให้ติด ติดจริง ๆ นะเราไม่เหมือนใคร นิสัยจริงจังมาก ว่าบริกรรม บริกรรมตลอดตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ไม่ยอมให้เปลอเลย ติดกันตลอด

ความเสื่อมความเจริญนี้ทับหัวใจเรามากแล้ว เราไม่ได้ผลประโยชน์อะไร เสียหายก็เท่านั้นไม่เกิดประโยชน์ มันอาจจะเสื่อมเพราะเราขาดคำบริกรรม สติบางที่อาจเปลอไปตรงนี้มันถึงเถลไถลไป สร้างความล่มจมให้แก่เรา เกาะเอาพุทโธติดเลย เอาเสื่อมเสื่อมไป หายสงสัยที่นี้ะ ไม่เสียดาย เอา เจริญเจริญไปไม่เสียดาย จะเอาเฉพาะ

พุทโธไม่ปล่อย เอาเท่านั้น นอกนั้นปล่อยหมดเลย ก็พอดีจังหวะเหมาะสมด้วยนะ ปีนั้น พ่อแม่ครูจารย์มันลงไปเผาศพหลวงปู่เสาร์ที่วัดบูรพา จังหวัดอุบล ท่านก็สั่งว่า เอ้อ ท่านมหาอยู่นี่นะ อยู่องค์เดียวละภวานาตี ๆ ไปเผาศพแล้วก็กลับมาละท่านว่า

นั่นจะได้โอกาส ปักจิตลงตรงนั้นเลย พัดกันเต็มเหนี่ยว อยู่คนเดียวนี่ อยู่เฝ้าที่ พักของท่านอยู่คนเดียว จึงสนุกความเพียร ความเพียรติดตลอดเลย ไม่ให้เปลว จนขนาดนั้นนะ ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวไปมาพุทโธนี้ติดตลอด บิณฑบาตนี้ก็เดินจงกรมพุทโธ ตลอด เขาเอาอะไรใส่บาตรให้ไม่ใส่บาตรให้ไม่สนใจ มีแต่พุทโธไม่ให้เปลว อยู่มาไม่นานวันนะ นี่ละความเอาจริงเอาจัง พุทโธติดเอาไว้ไม่ให้มันคิดยุ่งเหยิงกับอะไร ๆ เอา พุทโธมัดไว้ตลอด ต่อมาก็ค่อยเย็นเข้าไป ๆ รู้ชัด จนกระทั่งจิตกับพุทโธนี้กลมกลืนเป็นอันเดียวกัน แล้วคำบริกรรมว่าพุทโธ ๆ นี่หายไปเลย นี่ละให้จำเอาไว้ จิตเวลามัน ละเอียดเข้าไปจริง ๆ แล้ว ความรู้ที่ละเอียดเต็มเหนี่ยวแล้ว คำบริกรรมที่เราฝึกนี่ไม่ ออกนะ นึกไม่ออกไม่มีเลย พุทโธก็แล้วอะไรก็แล้ว

เกิดความสงสัย อ้าว แต่ก่อนเราก็ดูดอยู่กับพุทโธด้วยสติ ที่นี้พุทโธไม่มีแล้วไป เกาะอะไร มันก็มีความเด่น ๆ ความสงบอยู่ในนั้นเด่น เอา ไม่มีก็เอาความสงบแนวอัน นี้ อยู่กับอันนี้แทนคำบริกรรม จับไว้เลย เพราะมันไม่มีที่เกาะแล้ว เกาะพุทโธ พุทโธก็ เข้าเป็นอันเดียวกับความรู้ ความรู้มันก็เด่น เอา ดิตอยู่นั้น เอาสติจับไว้เลย พอได้ จังหวะแล้วมันก็คลี่คลายออกมา พอคลี่คลายออกมาระลึกพุทโธได้ เอาพุทโธติดเข้าอีก ต่อไปก็รู้จักวิธีปฏิบัติ เวลามันละเอียดเต็มที่แล้วคำบริกรรมไม่มีนะ หมดเลย นึกยังงี้ก็ ไม่ออก มีแต่ความรู้อันเดียวเด่น อยู่กับอันนั้น ก็ปฏิบัติต่อกันอย่างนี้เรื่อยมา

พอเข้าถึงขั้นละเอียดแล้วบริกรรมไม่ได้ อยู่กับนั้น คำบริกรรมไม่มีแล้วติดกับ ความรู้ที่ละเอียดสุดนั้น สักเดี๋ยวมันคลี่คลายออกมานึกคำบริกรรมได้ เอา ปับติดเลย แล้วก็เจริญขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเราปล่อยจริง ๆ คำว่าความกังวล ความเสื่อมไม่อย่าให้ เสื่อมไม่ต้องอยาก เพราะอยากมาพอแล้วสร้างกองทุกข์ให้เรา มาก จะเจริญที่ไหนไม่ต้องอยาก อยากให้เจริญไม่ต้องอยาก อยู่กับพุทโธ ไม่เอาทั้งความเจริญทั้งความเสื่อม ปัดออกหมดเลยเหลือแต่คำบริกรรมอย่างเดียว มันก็เป็นปัจจุบันละซีจิต ไม่ใช่ชั่วคราว แล้วก็แน่นเข้า ๆ แล้วก็ขึ้นเรื่อย จับเอาถูกต้องแล้วที่นี้ไม่ปล่อย ฟาดจนกระทั่งแน่น ๆ ขึ้นมา ถึงที่มันเจริญแล้วมันเสื่อม คือเวลามันเจริญขึ้นได้เพียง ๓ วัน แล้วเสื่อมลงต่อ หน้าต่อตาไปเลยไม่ได้ฟังเสียงเรา รังไว้ยังงี้ไม่อยู่ ผิงเลย

ยังเหลือแต่อิตาบัว คือจิตเสื่อมไปหมดแล้วไม่มีราคาอะไร เหลือแต่อิตาบัวเป็น ขอนชุงทั้งท่อน กลิ่นน้ำลายก็ออก ๆ เสียตายเสื่อมไปแล้ว เอาอีก ขึ้นมานี้ถึงระยะนี้ลงอีก อย่างนั้น พอเอาพุทโธอันนี้จับเข้าไป พอไปถึงขั้นนี้แล้วที่นี้ เอ้า เสื่อมไป คราวนี้เราไม่

เสียดายมันละ ปล่อยเลย ที่นี้ฉันนี่ไม่เสื่อม ถึงขั้นนี้แล้วควรจะเสื่อมลงตั้งแต่ก่อน ไม่เสื่อม แล้วก็เรื่อย ๆ จนกระทั่งเข้าถึงภูมิเดิมที่มันเคยเจริญแต่ก่อน เข้าถึงภูมิเดิมแล้ว เอ้า เสื่อมไป ภูมินี้ภูมิมันสังหารกุนะ เอาภูเทียวนะ ภูมินี้ละภูมิมันสังหารกู ไปถึงนี้แล้ว มันเสื่อม ที่มันเสื่อมมาแต่ก่อน มาถึงแค่นี้แล้วมันเสื่อมลง เพราะเราไม่รู้จักรักษา มัน เอ้า เสื่อมไปพุทโธจะไม่ปล่อย ที่นี้มันก็ขึ้นเรื่อย ๆ

นี่ละที่ตอนมันถึงพริกถึงขิง พอมันขึ้นเต็มที่แล้ว เอาละที่นี้แน่แล้ว ยังใจจิตดวงนี้จะเสื่อมไปอย่างที่เคยเสื่อมไม่ได้เลย ถ้าจิตดวงนี้เสื่อมไปเราต้องตายเท่านั้น เราจะทนความทุกข์ทรมานดังที่ผ่านมา จากความเสื่อมความเจริญของจิตนี้ไปอีกไม่ได้แล้ว จะเอาตัวประกันเข้าเลย ถ้าจิตดวงนี้เสื่อมไปเราต้องตายไปด้วยกัน เมื่อเราไม่ตายจิตดวงนี้จะเสื่อมไปไม่ได้ ก็พัดกันใหญ่เลย นี่ก็หนักมากนะ ไม่ยอมปล่อยพุทโธ เอาแนว คำว่าจิตดวงนี้เสื่อมเราต้องตายเราคิดเห็นเรื่องพระโคธิกะ ท่านเจริญฉานเสื่อม ๕ หน ในตำรา หนนี้ท่านเจริญอีก พอเจริญไปมันเสื่อมอีกท่านก็คว้ามัดโกนมาเชือนคอเลย คือท่านไม่ยอมที่จะทนทุกข์ทรมานต่อไปแล้ว เพราะมันทุกข์แสนสาหัส จิตท่านเสื่อม ๕ หน ท่านถึงขนาดฆ่าตัวตาย

เรานี้เสื่อมมาตั้งปีกับ ๕ เดือนนานกว่ากันขนาดไหน ก็มานะเจริญแล้วเสื่อมเหมือนกัน เพราะฉะนั้นถึงเอาอย่างหนัก ถ้าหากว่ามันยังเสื่อมอีกคราวนี้มันก็จะแบบเดียวกันนะ เหตุใดถึงเป็นแบบเดียวกัน เชื่อจิตของเจ้าของมันเด็ดจริง ๆ ว่าฆ่าตัว มันจะเอาจริง ๆ มันเด็ดได้ทุกอย่าง เพราะฉะนั้นจึงว่าถ้าจิตเราไม่เสื่อมเราจะตายไปไม่ได้เลย ถ้าเสื่อมคราวนี้กับความตายต้องไปพร้อมกัน ไม่มีทางที่จะเยียวยากันอีกแล้ว ทนมาถึงปี ๕ เดือนแล้ว นี่ละมันถึงพัดกันใหญ่โตเลย จากนั้นมามันก็ไม่เสื่อม ไม่เสื่อมก็เอากันหนักทีเดียวเพราะเคียดแค้น แหม เคียดแค้นมากจริง ๆ เอาเต็มเหนี่ยว ๆ ขึ้นเลย ๆ

จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่ห้องหามรุ่งหามค่ำละที่นี้ละ นั่นละต่อจากนั้นไปก็นั่งตลอดรุ่ง ๆ คือเอากันหนักขนาดนั้นไม่อย่างนั้นมันจะเสื่อม มันเสื่อมเราต้องตายเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เพราะมันหมดเงื่อนต่อแล้ว อาศัยอันนี้เท่านั้นเอง ถ้าอันนี้ยังอยู่ก็เรียกว่าชีวิตของเราอยู่กับอันนี้ ถ้าอันนี้เสื่อมไปเราต้องตายไปด้วยกัน ดูจะไม่เป็นอย่างอื่น เราเชื่อพระโคธิกะท่านฆ่าตัวตายเพราะจิตท่านเสื่อม ๕ หน ท่านทนทุกข์ต่อไปไม่ได้แล้ว ท่านก็เลยเอามัดมาเชือนคอ แต่พอเชือนคอท่านมีอุปนิสัยนี้ เรามันไม่มีอุปนิสัยละซีท่านะ พอเลือดทะลักออกมาที่ท่านพิจารณาเลือดแล้วตรัสรู้ปั้งขึ้นในเวลานั้นเลย ท่านตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเวลานั้นเลย

พระโคตมิกะเป็นพยานคือว่า มันจะทนทุกข์ทรมานแบกความเสื่อมความเจริญต่อไปอีกไม่ได้แล้ว อย่างพระโคตมิกะท่านก็ต้องตายของท่านแบบนี้ แต่ท่านมีอุปนิสัยท่านบรรลุนิพพานในเวลาสุดท้าย เรามันจะบรรลุนิพพานรอเวลาไหนก็ไม่รู้ จึงได้ขัดกันมันถึงได้เจริญ จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่ที่นั่งหามรุ่งหามค่ำ นี่ละกำลังของใจรุนแรงมากนะ พาให้ได้ดิบได้ดีด้วยการมูมานะ การสู้กับกิเลสประเภทต่าง ๆ หนักเท่าไรสู้ตลอด ๆ ทะลุไปได้ อย่างนี้ นั่งหามรุ่งหามค่ำพืดกันจนเต็มเหนี่ยว จนถึงขั้นอ้อ ชั้นอ้อเลยนะ เอ้อ อย่างนี้ไม่เสื่อม มันรู้ณะ คือมันถึงพักมันตลกก็ในพัก เอ้อ ที่นี้ไม่เสื่อม แต่ยังไงก็ตามให้นอนใจนี้ไม่นอน เพราะความตายมันขวางหน้าอยู่แล้ว เสื่อมเมื่อไรตายเมื่อนั้นเลย มันจะไปเสื่อมได้ยังไง ถึงได้เอากันเต็มเหนี่ยว

นี่อันหนึ่งกองทุกข์มากที่สุด คือเวลาจิตเสื่อม เอาจิตตอนนี้ก็บังคับกันอย่างนั้น ภาวนานี้ไม่ให้ผลเลยเทียว วันไหนคืนใดก็ตามตื่นนอนพับจับปู้บเลย แล้วติดกันตลอดไม่ให้ผลอ ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวไปมาที่ไหนคำว่าพุทโธกับจิตจะเคลื่อนกันไม่ได้เลย คิดดูซิไปบิณฑบาต เขาเอาอะไรใส่บาตรไม่ใส่บาตรไม่สนใจ อยู่กับพุทโธตลอด ได้มาฉันก็ฉันแต่พุทโธหากไม่ปล่อย เรียกว่างานหนัก มันถึงได้ขึ้นขนาดนั้น นี่การรักษาคือเวลา มันหนักเราต้องใส่อ่างหนัก โลเลโลกเลิกไม่ได้

นี่ละธรรม เป็นยังงัยธรรม เวลากิเลสมีกำลังฟาดเราจนกระทั่งจะฆ่าตัวตาย พิจารณาซิ ที่นี้เวลาธรรมเจริญขึ้นมาแล้วฆ่ากิเลสเป็นลำดับลำดับ ธรรมกับกิเลสมันอยู่ในหัวใจดวงเดียวกัน ที่ว่าธรรมมีอยู่ ๆ ฟันขึ้นมาก็เห็นกันอยู่อย่างนี้ละ ฟันขึ้นมาฟาดกับกิเลส ความเสื่อมหายไปเลยเห็นใหม่ มีแต่ธรรมครองใจ ๆ เรื่อย ๆ จนกระทั่งเข้าถึงสมาธินี้เรียกว่าเต็มภูมิ จึงพูดได้ชัดเจนว่า สมาธินี้มีเต็มภูมิแล้วเลยนั้นไม่ได้ เหมือนน้ำเต็มแก้ว พอเต็มแก้วแล้วเอาน้ำที่ไหนมาเทก็ไม่เลยนั้น เต็มแก้ว ๆ ตลอด สมาธินี้จะเอาขนาดไหนก็เอา นั่งอยู่ที่ไหนเป็นสมาธิแน่นเหมือนภูเขาเหมือนหินอยู่ตลอดเวลา มันก็แค่นั้น ไม่มีความแยกกายละเอียดลออยิ่งกว่านั้น มีเพียงขั้นนี้เท่านั้น แต่มันก็ภูมิใจเราไม่เคยได้ธรรมที่สูงกว่านี้ เราก็กุมิใจเต็มเหนี่ยวแล้ว

พอออกทางด้านปัญญานี้สูงกว่ากัน จากนี้ก็ออกทางด้านปัญญา พอออกทางด้านปัญญาเป็นน้ำล้นแก้วแล้วที่นี้ละ ล้นแก้วเรื่อย ๆ กระจ่าง ๆ ฟังให้ตีพี่น้องทั้งหลาย ถอดออกมาจากหัวใจจากธรรมทั้งหลายของพระพุทธเจ้า ธรรมมีหรือไม่มีฟังเอานะ ธรรมมีหรือไม่มี บุญมีบาปมีหรือไม่มีฟังเอา เวลามันเสื่อมนี้ก็เหมือนว่าสร้างบาปใส่ตัวเองเป็นความทุกข์ เวลาจิตเจริญขึ้นมาก็สร้างบุญใส่ตัวเอง มันเห็นอยู่ในหัวใจดวงเดียวกัน ที่นี้พอจิตออกทางด้านปัญญานี้ ก็ใครเป็นคนลากออกฟังซิ พ่อแม่ครูจารย์มัน ลาก

ออกจากสมาธิ มันตายอยู่ในสมาธิ เพลินอยู่ในสมาธิ จนกระทั่งจะตายใจว่านิพพานคือ อันนี้แหละ มันแน่วลงไปไม่อยากจะกับอะไร ความคิดแยบออกมาที่กวนใจนะ

แต่ก่อนมันไม่อยู่เฉย ๆ ได้นะ มันอยากคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ปรุงแต่งตลอดเวลา ไม่ได้คิดอยู่ไม่ได้ ดิ้นรนกระวนกระวาย ที่นี้พอสมาธิเข้าทับหัวมันแล้ว ความคิดแยบ ออกมานิดหนึ่งนี่สร้างความรำคาญให้ มันไม่อยากจะคิดอยากปรุงอะไร สู้ธรรมชาติที่แน่ว นี่ไม่ได้ รู้แนวเท่านั้นพอ อยู่ไหนอยู่ได้หมด นิ่งที่ไหนอยู่ที่ไหนอันนี้แน่วตลอดเวลา มันจะไม่สุขยังงั้นคนเรา สัมวันสัมคืนสัมปีสัมเดือนไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง สัมไปหมด เพียง ชั้นสมาธินี้ก็พอมันไม่ยุ่งกับอะไร มันปล่อยเข้ามาอยู่ในความสงบเย็นใจนี้หมด นี่ชั้นสมาธิขั้นนี้ก็เลิศ ถ้าเรายังไม่เห็นธรรมที่เลิศเลอกว่านี้ละ ขั้นนี้ก็พออยู่พอกิน

เพราะฉะนั้นจิตผู้มีสมาธินี้จึงติดได้ มันเพลินอยู่ในนั้นไม่สนใจออกทางปัญญา ที่นี้เราก็พ่อแม่ครูอาจารย์ลากออกจากสมาธิที่ว่าเหมือนหมูขึ้นเขียงนั้นนะ ลากออกไปนั้น เตียงท่านตลอด มันไม่อยากจะออกเห็นไหม ท่านชวนไปถึงยอมลง พอก้าวออกทางด้าน ปัญญาที่นี้เป็นน้ำล้นแก้วนะ ล้นออกได้ทุกแห่งทุกมุม ล้นออกได้ทุกด้านทุกทางรอบแก้ว ที่นี้ปัญญาเวลามันออกมันออกได้ทุกด้านทุกทาง กระจ่างออกไป ๆ ก็เลิศแต่ก่อนที่มืด มันไว้ด้วยสมาธิไม่ได้ข้ามมัน มืดมันไว้ ที่นี้พอด้านปัญญาเข้ามาละที่นี้ ตีแตกกระจ่าง กระจาย ก็เลิศแตกออกไปเท่าไรยังเห็นความสว่างกระจ่างแจ้งของธรรม ของสติปัญญา มากขึ้น ๆ ที่นี้มันก็ไปใหญ่ละซี เพลิน ชั้นนี้เป็นชั้นที่เพลินมากที่สุด

เพราะแต่ละตัว ๆ ของกิเลสมันเท่ากับงูจงอาง สามเหลี่ยม งูเห่า ฟังซิพิษของมัน เวลาได้เห็นแล้วมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ แต่ก่อนเราไม่เห็นเรานอนกอดงูเห่า งูจงอาง สามเหลี่ยมอยู่ พวกเรานี้พวกกอดงูจงอาง พวกสามเหลี่ยมนั่นเอง ตายกันเท่าไร ก็ไม่รู้ละ เวลาปัญญาออกมันเห็นชัดเจน เมื่อเห็นชัดเจนว่างูจงอางใครจะไปกล้ากับมัน ละ สามเหลี่ยมใครจะไปกล้ากับมัน งูเห่าใครจะกล้ากับมัน แต่ก่อนทำไมกอดพันกันอยู่ ตายก็กับก็กลัวไม่รู้สามเหลี่ยมฟาดเอา สามเหลี่ยมคือพวกกิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหา พวกจงอางพวกสามเหลี่ยม งูเห่า พวกนี้ละ ที่นี้เวลาเห็นมันแล้ว นี้ มีแต่ตีกระจายออก เอาออก ๆ ตีออกไปเรื่อย ๆ สว่างไปเรื่อย นี้ละที่ว่าปัญญา

ปัญหานี้ น้ำล้นแก้วนะ ไม่มีหยุดยุดิไม่มี สว่างเรื่อย ละเอียดล่อ ๆ กว้างขวาง ออกเรื่อย สิ่งไม่รู้ไม่เห็นรู้เห็นไปหมดที่นี้ สิ่งเหล่านั้นมีอยู่แล้วดั้งเดิม มีมาตั้งกับตั้ง กัลป์ เราไม่เคยเห็นมันก็เหมือนว่ามันไม่มี ๆ อย่างที่พวกเราลบพรรคสวรรค์อยู่เวลานี้ว่า ไม่มี ๆ อันนี้มีมาสักเท่าไรแล้วก็กับก็กลัว บาปบุญนรกสวรรค์เสมอกันหมด มีมาไม่มี เจื่อนต้นเจื่อนปลาย มีมาแต่กาลไหน ๆ แต่เราไม่มีหูตามันไม่เห็น ก็ลบล้างว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี แล้วก็ไปโดนเอาสิ่งที่ไม่มันนั้นแหละ เช่นอย่างเราไปเหยียบชวากเหยียบหนาม

ใครเข้าใจเมื่อไรว่าหนามมีอยู่ที่เราเหยียบนั้น เราก็ต้องเข้าใจว่าไม่มีหนาม แต่เหยียบลงไปเป็นยังไงหนามยกเอานั้น ถึงรู้ว่าหนามมี มันเจ็บแล้วนั้น พอรู้ว่าหนามมีมันเจ็บแล้ว อันนี้พอรู้ว่าหนามมีมันตกแล้ว มันเป็นอย่างนั้นนะ

เวลาปัญญานี้ได้ ออก เราอย่าเอาอะไรมาคาดหมายนะ กับนักปฏิบัติตามภูมินิสัยวาสนาของตน ต่อสิ่งที่ควรจะรู้ควรเห็น เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นของมีอยู่แล้วมันจะทราบเป็นลำดับ กิเลสมีมาสักเท่าไรในหัวใจเรา เรายังเพลินกับกิเลส เพลินกับจงอางงูเห่า งูสามเหลี่ยม ไปตลอดนะ เวลามันรู้กันแล้วมันพังกันออก ๆ จิตใจนี้ยังมีความสว่างไสว สติปัญญาละเอียดลออ ๆ เรื่อย ทีนี้สิ่งไม่เคยรู้เคยเห็นมันเกี่ยวพันกันอยู่ ตั้งแต่หัวใจออรอบด้านมันเกี่ยวพัน มองปัจุบันนี้มันถึงกันหมด ๆ นี้จะไปถามใคร ความรู้ที่มันไม่มีขอบเขตนะ ทุกสิ่งทุกอย่างมีขอบเขตมีที่บังคับเอาไว้ แต่เรื่องปัญญานี้ไม่มีขอบเขต ความรู้กับปัญญาไปด้วยกัน ความรู้ไม่มีขอบเขตฉันใด สติปัญญาไม่มีขอบเขตเหมือนกันตามกันไป ทีนี้มันก็รู้ละซี

กิเลสมีมากมีน้อยแต่ก่อนไม่เคยเห็นในหัวใจมันเห็นจะว่าไง ก็มันมีอยู่แล้วแต่ก่อนไม่เห็นเฉย ๆ ทีนี้พอสติปัญญาเครื่องสัมผัสสัมผัสรับกันได้แล้วมันก็ยอมรับว่ามี ๆ หนักเบาเล็กน้อยมันก็ทราบเป็นลำดับลำดับไป จากนั้นมันกระจายออกไปบาปบุญนรกสวรรค์ มันก็เหมือนกันกับกิเลสอยู่ในหัวใจเราไม่ได้ผิดกัน ไม่ได้มีห่างไกลอันใดเลย เพราะความรู้ไม่มีกิโลไม่มีไมล์มาวัดกัน พอปัจุบันนี้มันถึงกันเลย ๆ บาปบุญนรกสวรรค์ถึงกันเลย ๆ ตัวจิตนี้เป็นตัวรากฐานสำคัญที่กระจายให้รู้ให้เห็น ประสานกันในเวลานั้น ไม่ต้องไปนับกิโลว่าจากนี้ไปนรกก็กิโล ไปสวรรค์ก็กิโล ไม่ต้องนับ ประสับประสานถึงกันทันที ๆ เลย เป็นอย่างนั้นนะ

ทีนี้มันก็รู้ทั้งกิเลสที่ละได้มากน้อย ก็รู้ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับหัวใจของเราที่จะรู้มันก็ปิดไม่อยู่ ๆ บาปบุญนรกสวรรค์มันเกี่ยวโยงกันหมด ลบล้างได้ยังไงมันเห็นอยู่ที่นี่ เจ้าของยอมรับความรู้ความเห็นของเจ้าของ เราจะปฏิเสธพระพุทธเจ้าได้ยังไง ที่พระพุทธเจ้าสอนว่าสิ่งเหล่านี้มีมาเท่าไรแล้ว เราฟังมาเจอนี้ เมื่อเจอแล้วมันก็ยอมรับอย่างจิง ๆ เราก็ยอมพระพุทธเจ้าทุกอย่างไป

นี่ละความรู้ความเห็นเป็นอย่างนี้ ความรู้ที่ไม่มีอะไรลบล้างได้ จริงจิงทุกอย่าง แต่ความจดความจำความคาดคะเนลบ้างได้ หลอกเจ้าของได้ตลอด ความจริงไม่หลอก รู้ตรงไหนรู้ไป ๆ กระจายออกไปถึงขั้นปัญญา ขั้นนี้มันเพลินทุกอย่าง เพลินอันดับหนึ่งคือเพลินฆ่ากิเลส นอกนั้นก็เป็ผลพลอยได้ เช่นไปรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวโยงกันระโยงระยางพวกเปรตพวกผีพวกอะไร ๆ พวกนรกแดนสวรรค์อะไรอย่างนี้เกี่ยวโยงกันหมด มันรู้กันหมด ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ถึงมันรู้ เหมือนอย่างเราว่าฟ้า ๆ นี้เข้าใจไหม เรา

นั่งอยู่นี้ตาเราก็มองเห็นฟ้า ตามันสูงกว่าตัวของเราใช้ไหมมันก็เห็น บนเมฆบนหมอก พระอาทิตย์มันก็ยังเห็น ทั้ง ๆ ที่มันอยู่บนดินนี่นะ เราอยู่บนดินมองพระอาทิตย์เห็นไหม แล้วเป็นยังไง

ทั้ง ๆ ที่เรายังไม่ถึงสวรรค์นิพพาน ไม่ไปตกนรก มันอยู่นี้ก็เห็นลงไปนรก ทางต่ำก็เห็น มองลงไปน้ำบ่อลึกลงไปก็เห็น มองขึ้นบนฟ้าก็เห็น ดาวบนฟ้าก็เห็น ตัวของเราเองก็อยู่บนดินนี้แต่ทำไมตามันไปเห็นนั่น ที่ลึกลงไปน้ำบ่อมันก็เห็น เหมันก็เห็น มองขึ้นไปข้างบนมันก็เห็น ตัวเห็นคือตาของเรา มันเห็นลงไปข้างล่างเห็นไปข้างบน ทั้ง ๆ ที่ตาติดอยู่กับหน้าเราไม่ได้ไปไหนละตา แต่มันเห็นขึ้นข้างบนได้ลงข้างล่างได้

นี่ใจของเรามันไม่ได้ไปนิพพานละ มันเห็นพวกเปรตพวกผีนรกอเวจีทั้งหลาย เหมือนอย่างตาเราเห็น ใจมันรู้ ๆ รู้ไปหมดเข้าใจไหม นี่ละเราไม่ได้ไปลงนรกแต่เราเห็นนรก แนะ เราไม่ไปติดคุกติดตะรางแต่เราเห็นคุกเห็นตะรางเข้าใจไหมละ ปฏิเสธได้ไหมว่าคุณตะรางมีหรือไม่มี ก็ตามันเห็นอยู่นี้สักโทษเต็มอยู่นั้น เราไม่ได้เป็นนักโทษ แต่เราก็เห็นนักโทษ พวกสัตว์นรกทั้งหลายมันก็แบบเดียวกัน เราไม่ได้เป็นสัตว์นรกแต่เราก็เห็นสัตว์นรก เราไม่ได้ไปตกนรกแต่เราเห็นนรก เรายังไม่ได้ไปสวรรค์แต่จิตมันหยั่งถึง ๆ พอก้าวบั้นนี้ออก เข้าถึงกันเลย ควรแก่ภูมิใด ๆ มันก็รู้ สิ่งเหล่านั้นมันก็ผ่าน สมมุติมาเห็นต่ำมันไม่ไปต่ำ มันก็ไปตามภูมิของจิตที่บำเพ็ญได้มันก็ขึ้นไปเสีย ทั้ง ๆ ที่อันนั้นก็ มี ต่ำก็มีแต่มันไม่ไปพอ เพราะใจไม่ใช่ฐานะที่จะไปโน้น ใจมีความดีมันไปทางความดีของตัวเองเสียเข้าใจไหม

ทีนี้พอมันถึงขั้นนิพพานที่ควรแล้วผิงเดียวถึงแล้ว นั่น เวลามันไม่ถึงมันก็ยอมรับ ๆ อยู่นี้ เหมือนเราเห็นพระอาทิตย์ เห็นพระอาทิตย์แต่เราไม่ได้ขึ้นไปชมพระอาทิตย์ชมเดือนชมดาวแต่เราก็เห็นจะว้างไง เข้าใจหรือยังพวกนี้ล่ะพวกตาบอด ยังมาลบล้างบาปบุญนรกสวรรค์ได้นี่ เป็นข้อเทียบเคียงเข้าใจกันแล้วยัง นี่ละมันเป็นอย่างนี้ สิ่งที่มีมันรู้มันเห็นปิดไม่ได้นะ จิตดวงนี้เป็นนักรู้ จะอยู่ต่ำอยู่สูงรู้ทั้งนั้น ไปได้หรือไม่ไปได้ปฏิเสธความรู้ไม่ได้ ความเห็นนี้ไม่ได้ มันเห็นมันรู้ เหมือนอย่างเรามองดูปลายไม้ นี้ เรากียืนอยู่ดินนี้ปลายไม้เราก็เห็น แต่เราไม่ได้ขึ้นอยู่ปลายไม้แต่เราก็เห็นปลายไม้จะว้างไง นี่ละเรื่องธรรมมีหรือไม่มีท่านทั้งหลายพิจารณาซิ

เวลามันเข้าถึงเต็มเหนี่ยวมันแล้ว สิ่งที่อยู่เห็นทั้งหลายนั้น เหล่านั้นจิตมันผ่านไปหมดมันก็รู้มาหมด ทั้งผ่านไปแล้วมันก็รู้ของมัน ขึ้นสูงแล้วก็มองลงต่ำได้ อยู่ต่ำมันก็มองขึ้นสูงได้จิตนี้ แล้วสงสัยไปหาอะไร พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกยิ่งเก่งกว่าเรามากเป็นไหน ๆ เราจะเอากิเลสตัณหาเป็นส้วมเป็นถ่านไปปิดหูปิดตาพระพุทธเจ้าปิดได้ยัง

ไง ตาพระพุทเจ้าตาเอกไม่ใช่ตาส้วมตาถานของเรา แล้วจะเอาตาส้วมตาถานไปปิดหู ปิดตาพระพุทเจ้า ว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี นี่พวกจมเข้าใจ

เราพูดถึงเรื่องการบำเพ็ญธรรม ธรรมมีอยู่อย่างนี้หัวใจดวงนี้เป็นทั้งนรกอเวจี เผาตัวเองตลอดเวลา เป็นทั้งสวรรค์นิพพาน เมื่อเวลาแจ่มแจ้งเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว กระจ่างแจ่มหมด คือนี่เอง ให้บำเพ็ญ คุณงามความดีทั้งหลายที่เราสร้างนี้เป็นเครื่อง หนุน เป็นเครื่องขัดเกลา ๆ ให้อันนี้สว่างออก ๆ เรื่อยไป เมื่อเต็มทีด้วยความดีแล้วก็ ผิงเลย อันอื่นอย่างใดที่จะมาช่วยเราให้ได้ดิบได้ดีไม่มีนะ อย่างที่เคยพูดแล้วไม่มี มีบุญ กุศลเท่านั้นที่ได้มากได้น้อย นั้นแหละจะพุง เป็นผู้ฟุ้งเป็นฟุ้งตายของเรา ไอ้เรื่องบาป มีเท่าไรเท่ากับมหาภัยตามต้อนเราทำลายเราตลอดเวลา อย่าพากันยินดีในการสร้าง บาป ฟุ้งทั้งหลายพากันต้อกต้อใจนะ นี่เราเปิดให้ฟุ้ง จวนจะตายแล้วเปิดให้ฟุ้ง ทั้งหลายฟุ้งของจริงเราไม่ได้สงสัยเลย ทุกสิ่งทุกอย่างที่พูดมาเรียบริ้อยแล้วยืนยันเต็ม หัวใจ ๆ

ขออย่าฝืนพระพุทเจ้านะ ถ้าฝืนพระพุทเจ้าจมนั้น ๆ ไม่มีใครดีเลย ถ้าลง ฝืนธรรมแล้วจมนั้นแหละ ขอให้บินไปตามธรรม ทุกข์จนหนโลกขนาดไหนหัวใจอย่า ให้จมนจากธรรม ให้อุตส่าห์พยายามปฏิบัติทางด้านธรรมนะ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่า นี้ละ พอ

ฟุ้งพูดเท่านี้เราไม่พูดซ้ำอีกนะ เราจะบอกให้ชัดเจน แม่บ้านคือเมียเราเวลานี้ มาภาวนา เราอยู่ทางบ้านก็อย่าหาเรื่องทางบ้านทางเรือนมาทะเลาะเคล้ายุ่งกวนกันนะ คน หนึ่งจะหาภาวนาหาบุญหากุศล คนหนึ่งอยากได้เมียก็คนร้อยคนแล้วแต่ เมียนี่เปิดทาง ให้แล้วเข้าใจไหม แต่อย่ามาปิดกันเมียที่จะบำเพ็ญกุศล เราจะเสาะแสวงหาสมบัติเงิน ทองข้าวของหรือลูกเมียก็คนก็ไปหาเอา เมียเขาไม่ขัดไม่กีดไม่กั้นเรา เราอยากไปอีก ร้อยคนก็เอา ถ้าคนหนึ่งสองคนไม่พอ ไปเอาร้อยคนก็แล้วแต่เมียเขาเปิดทางให้แล้ว นี่ เขาจะเปิดทางเพื่อภาวนาของเขาอย่ามากีดกันกันนะ ให้ต่างคนต่างเดินของใครของเรา เท่านั้น เรียกว่าเหมาะสมแล้วพูดเท่านั้นละ จะไม่พูดซ้ำอีก อย่ามากวนกันนะ พูดเท่า นั้น

ลูกก็ให้ผาสุกเย็นใจ ให้ตั้งหน้าตั้งตาเรียนหนังสือแล้วทำการงานนะ พ่อคือ พ่อ แม่คือแม่ของเราเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ใครจะอยู่ห่างไกล ไกลไกลขนาดไหนก็คือพ่อ คือแม่ของเราอยู่ที่นั่น ๆ เราเป็นเรา ตั้งหน้าตั้งตาทำหน้าที่ของเรา อย่าไปสร้างความ วุ่นวายขึ้นแก่ตัวของเราเองไม่ดี เอาละเป็นประโยคที่สองพอ

ฟุ้งทั้งหลายฟุ้งธรรมะวันนี้ให้เป็นที่ลงใจนะ เราเปิดเป็นระยะ ๆ เวลาเปิดให้ ฟุ้งทั้งหลายฟุ้ง ฟุ้งให้ถึงใจ เมื่อเราฟุ้งถึงใจตามหลักความจริงแล้วใจเราจะจริง ใจ

จริงต่ออรรถต่อธรรมต่อความจริงทั้งหลาย นี่ละเป็นที่พึงเป็นพึงตายของเราคือจุดนี้ ไร่
ความเหลาะ ๆ แหละ ๆ ความโลเล ไม่ยอมเชื่อฟังความจริงแห่งธรรมพระพุทธเจ้าแล้ว
นั่นมีแต่เรื่องจม ให้จำให้ดี

วันนี้ฟังเทศน์เป็นยังงิไฉนชัดเจนนใหม่ ฟังให้ชัดเจน เราจะเปิดออกเป็นระยะ
ๆ จากนั้นแล้วเราก็บอกแล้ว พอถึงขั้นเต็มภูมิของธาตุของชั้นธไปไม่รอดแล้ว เราปิดปุ๊บ
เดียวฟังเลยเข้าใจเหอ เราไม่ต้องนิมนต์ใครมากุสลา เราพอทุกอย่างเราสอนโลกด้วย
ความพอ ให้พากันฟังให้ตื่น เราจะสอนเป็นระยะ ๆ เรอบอกว่าเปิดไปเรื่อย ๆ ให้ฟังดี
ๆ พอนั้นแล้วก็ฟังเลยเท่านั้นละ พอขั้นธดับเท่านั้นพิบหมดพร้อมกันเลย บรมสุขหรือ
นิพพานไม่ต้องถาม ถามหาอะไรเป็นอยู่นี้ในหัวใจเต็มเหนี่ยวไปถามอะไร บกพร่องตรง
ไหนถึงต้องถาม ไม่บกพร่อง ไม่ต้องถามพระพุทธเจ้า พระสาวกอรหันต์ท่านไม่ถาม
ท่านพอทุกอย่างแล้ว

กลับกรุงเทพฯ เหนอ ไปผาสุกเย็นใจนะ ได้บุญได้กุศล ฟังธรรมก็เต็มเม็ดเต็ม
หน่วย ให้พากันกลับเสียนะ การขับรอยเอาเวลาเวลามาเป็นประมาณยิ่งกว่าความ
ปลอดภัย ความปลอดภัยยันตัวตลอด เรื่องควรช้าควรเร็วเราก็ดูเอง เราเป็นนักขับรถ
ต้องใช้ประสาทตลอด ความระวังนั้นคือความถูกต้อง พากันไปผาสุกเย็นใจโดยทั่วกัน
นะบรรดาลูกศิษย์ลูกหา ไปก็อย่าลืมพุทโธติดตัวไปติดรถไปด้วยนะ อันนี้สำคัญมาก ไป
สบาย ๆ ทุกวันนี้ไม่นานละไปกรุงเทพฯ ประมาณ ๗ ชั่วโมงเท่านั้น เพราะทางราบรื่น
ตลอดเลย มีบ้างเล็กน้อยในเขาลำตะคองแถวนั้นเท่านั้น นอกนั้นก็เรียบไปเลย ๆ

น่าสงสารแต่พวกอินโดนีเซีย มาแล้วได้ต่อวีซ่าให้อีกให้อยู่ต่อไป น่าสงสารนะ
ยังไม่กลับนะโลกกลับก็ไม่กลับ ยังต่อวีซ่าอีก เมื่อวานเราก็เซ็นวีซ่าให้ มาด้วยกันก็คนไม่
ได้ถาม (มาคนเดียวครับ) มาคนเดียวอาจหาญเสียด้วยนะ ดูกิริยาท่าทางอาจหาญมาก
อาจหาญมากเทียว อาจหาญนี้ตึกเลสให้แหลกเลย อย่าอาจหาญใส่เสื้อใส่หมอนไม่ได้
นะเข้าใจไหม ถ้าอาจหาญใส่เสื้อใส่หมอนนี้ได้ยินแต่เสียงครอก ๆ ไปละ

เมื่อวานนี้เราก็ไม่ได้ไปไหน อย่างนั้นละถ้าอยู่ในวัดนี้ทนกวมนไม่ไหว กลางวิากลาง
วัน อย่างนี้เราถึงไม่อยากอยู่ เราอยู่เพียงเมื่อวานนี้เท่านั้นทนกวมนตลอดเลย โห ทั้งแขกจะ
มาหาผิดเวลาเวลา ให้พระรอปัดเอาไว้ ๆ แล้วกวมนทุกแบบมาทุกแง่นะ นี่ที่ไม่อยู่ เมื่อ
วานนี้ยังเห็นชัด เมื่อวานนี้ไม่ไปไหน อยู่ดูเหตุการณ์มันก็เจอทั้งวันเลย ที่นี้มันต้องเข็ดชึ
ไม่เข็ดไม่ได้นะ ไม่ทราบมาจากมุมไหน ๆ ส่วนมากไม่ใช่พวกที่เราเคยอยู่ด้วยกัน พวก
นี้เขาไม่ได้ไปกวมนเขารู้ ไร่มาจากทุกทิศทุกทางนั่นชึ มันเข้าได้ทุกแห่งออกได้ทุกแห่ง นี
ละพวกกวมนนะ ไร่คาญ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd